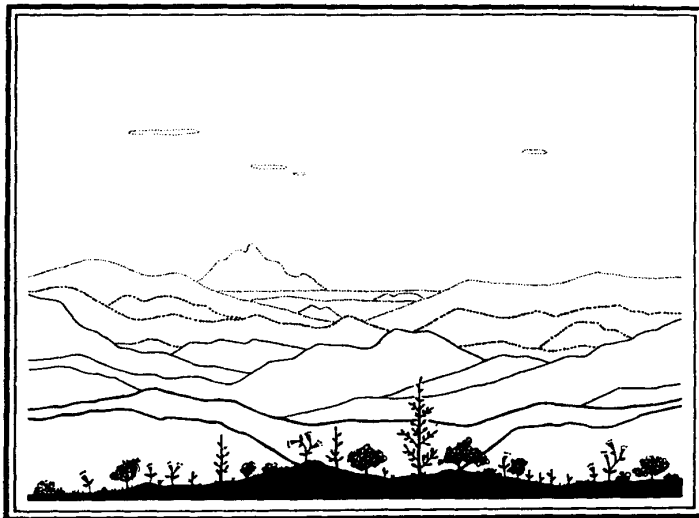

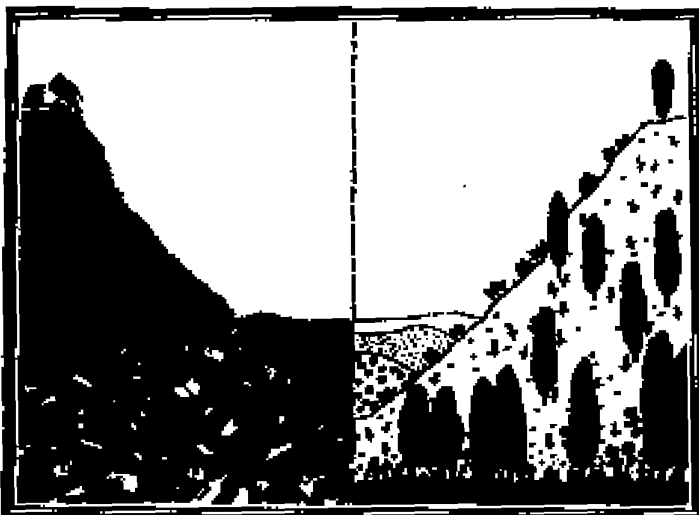
2.1 La carta de l'indi Seattle

La carta que llegiràs a continuació va ser escrita l'any 1855 per l'indi Seattle, cabdill de les nacions **dwamish** i **suquamish**, que habitaven el territori de l'actual estat de Washington als EUA, com a resposta a l'oferta del president nord-americà Franklin Pierce de comprar-los les terres.

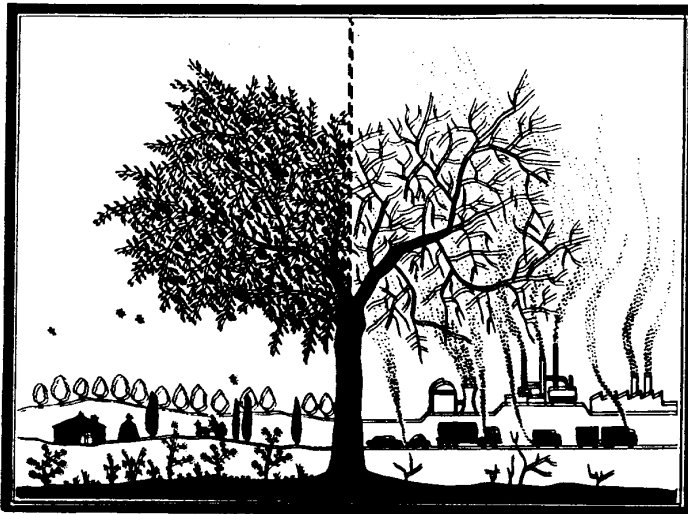

El gran cabdill de Washington
ha manat fer-nos saber
que ens vol comprar les terres.

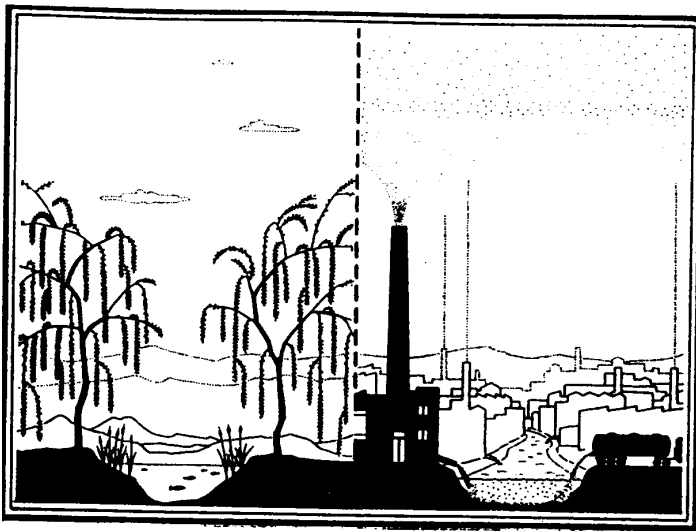
Volem considerar l'oferiment,
ja que sabem que, si no ho fem,
poden venir els homes
de pell blanca
amb les armes de foc
a prendre'ns les terres.

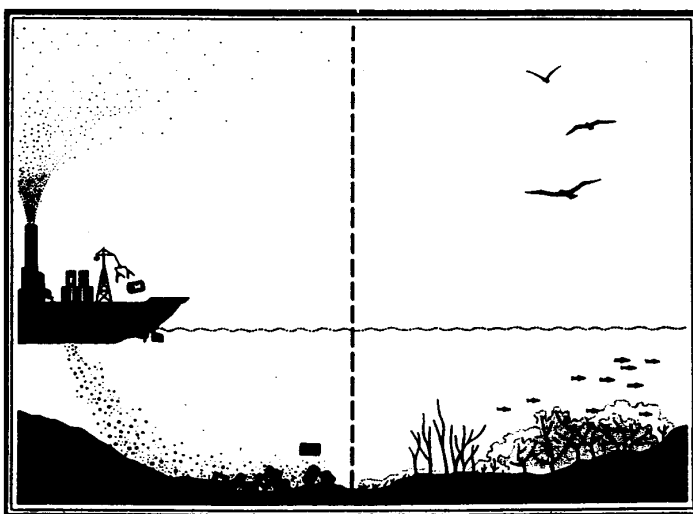
Com pot ser comprat o venut el
cel,
o l'escalfor de la terra?
Se'ns fa estranya, aquesta idea.
No són pas nostres
la frescor de l'aire,
ni el llambreig de l'aigua.
Hauríeu de saber que cada bocí
d'aquesta terra és sagrat
per al meu poble.
Cada brillant fulla de pi,
cada ribera sorrenca,
les boires enmig de les arbredes,
les clarianes
i el zum-zum dels insectes,
són sagrades experiències
i memòries del meu poble.

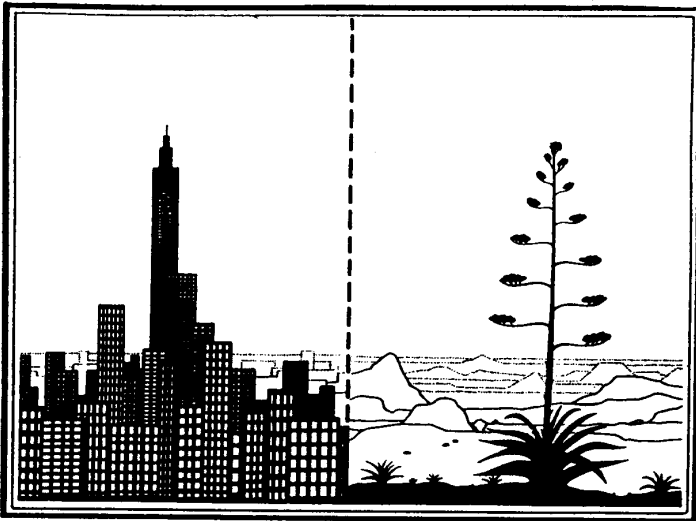
Som un bocí de la terra, i alhora,
ella és un bocí de nosaltres.
Les flors perfumades, el cérvol,
el cavall, l'àliga majestuosa,
tots són els nostres germans.
Les roques dels cims,
els prats humits de rosada,
l'escalfor corporal del poltre,
tots som una mateixa família.

L'aigua transparent que corre
pels rius i rierols no és només ai-
gua,
sinó també la sang
dels nostres avantpassats.
Si us venguéssim les terres,
caldria que recordéssiu
que són sagrades,
i caldria que ensenyéssiu
als vostres fills
que els rius
són germans nostres i vostres.

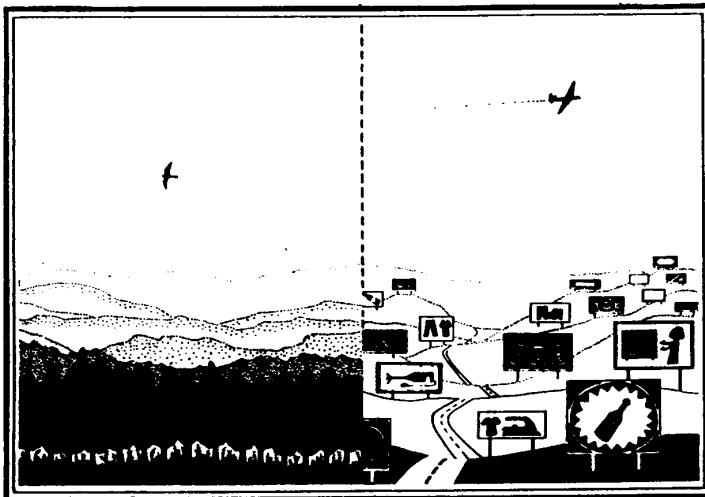

Però sabem que l'home de pell
blanca no pot entendre
la nostra manera de ser.
Per a ell,
la terra no és la seva germana,
sinó una enemiga.
Tracta la mare terra i el germà cel
com si fossin objectes
que es compren i es venen,
com si fossin xais o collaretes.
La seva fam immensa
devorà la terra,
i rere seu deixarà només un de-
sert.

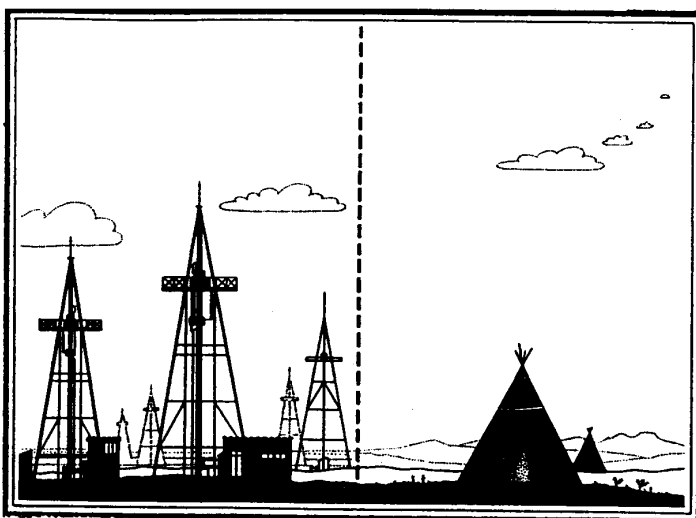
Nosaltres som d'una altra manera.
Les vostres ciutats
omplen de tristesa els nostres
ulls.

No hi ha cap lloc tranquil
a les ciutats de l'home de pell
blanca,
cap lloc on es pugui escoltar
a la primavera
com s'obren les fulles dels arbres
o la remor de les ales dels insectes.

I al capdavant,
quina mena de vida té l'home
si no pot escoltar
el solitari crit del siboc
o les discussions nocturnes
de les granotes a la vora de la bassa?

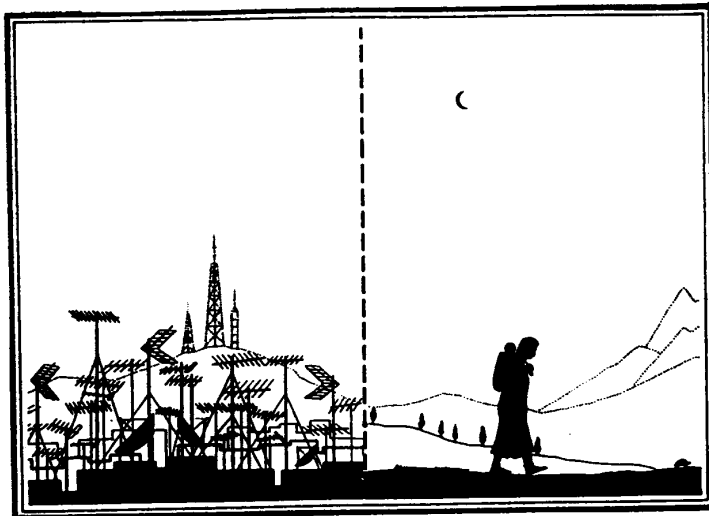
Als indis ens agrada
el suau murmur del vent
damunt la superfície del llac,
i l'aroma d'aquest aire purificat
per la pluja del migdia
o perfumat per l'olor de la pineda.

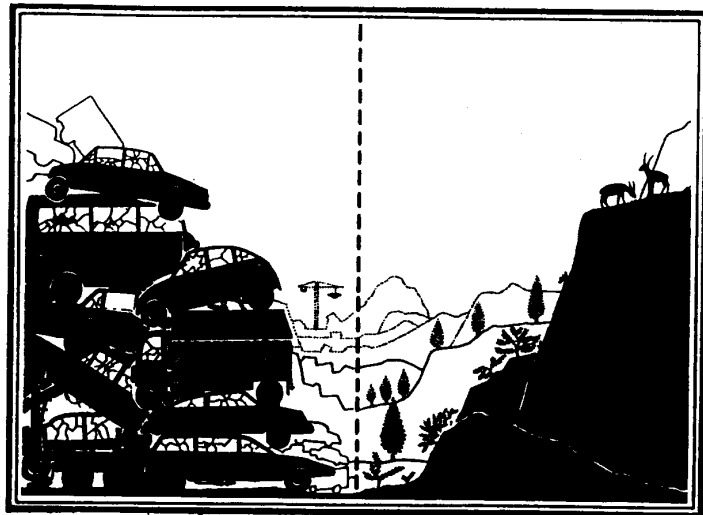
L'aire té un valor inestimable
per a l'home de pell roja,
ja que tots els éssers
comparteixen un mateix alè.
L'animal, l'arbre, l'home,
tots respirem el mateix aire.

Però l'home de pell blanca
no s'adona de l'aire que respira.

Com si fos un home
que fa dies que agonitza,
no és sensible a les olors.

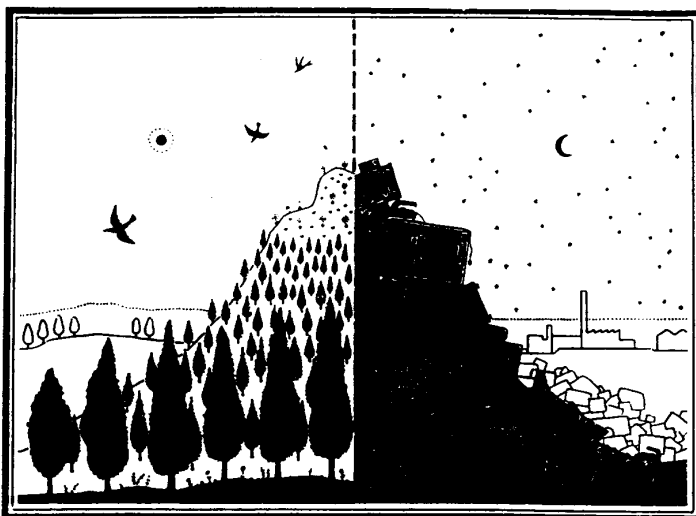

Si us venguéssim les terres,
hauríeu de deixar-les en pau,
sagrades com són,
per tal que fins i tot l'home
de pell blanca
hi pogués assaborir el vent
perfumat amb les flors de la prada.

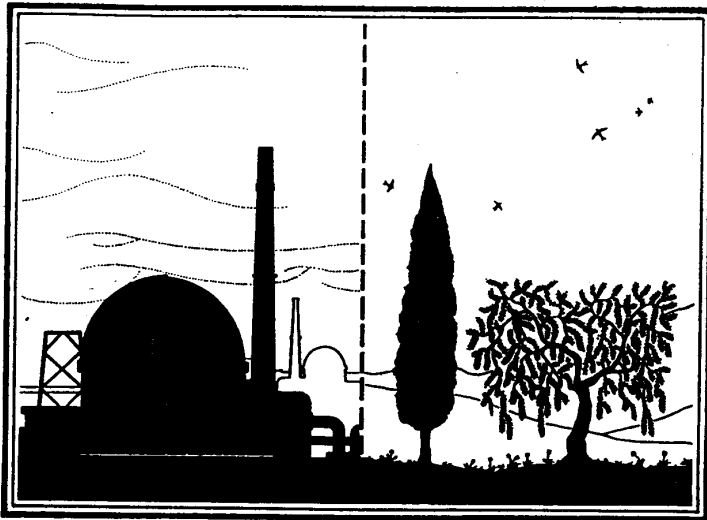
Si decidíssim vendre les terres,
hauríeu d'acceptar una altra condi-
ció.
Hauríeu de tractar els animals
com a germans.

He vist búfals a milers podrint-se
abandonats a les praderies.
Des del cavall de foc, sense aturar-
lo,
l'home de pell blanca els disparava.
Sóc salvatge, i no entenc
per què el cavall de foc
val més que un búfal,
al que nosaltres només matem
per tal de sobreviure.

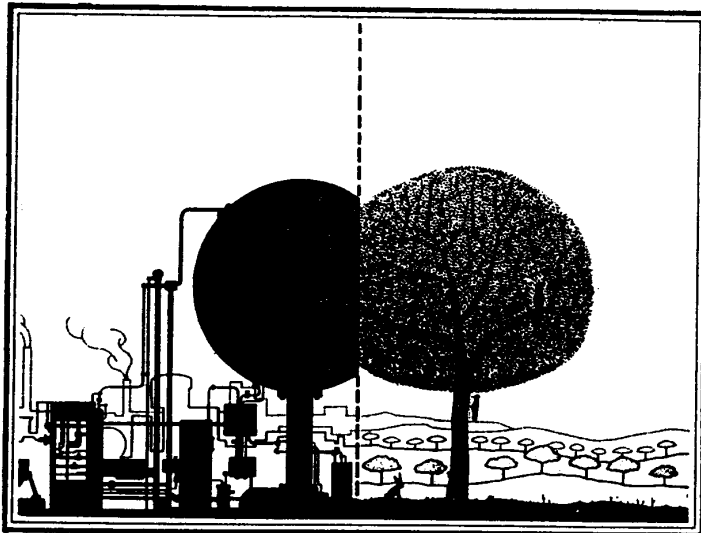
Cal que ensenyeu als vostres fills,
tal com nosaltres
fem amb els nostres,
que la terra és la mare
de tots nosaltres.

Tot allò que esdevé a la terra,
esdevindrà també als seus fills.
Quan els homes escupen la terra,
s'estan escopint ells mateixos.

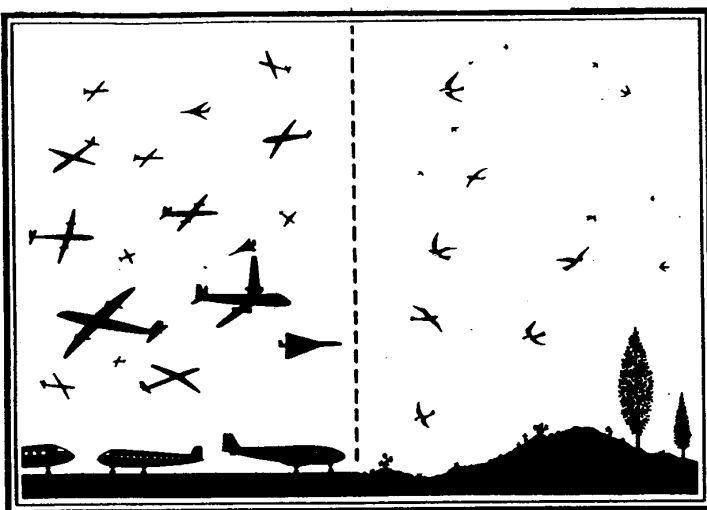

Sabem una cosa:
la terra no pertany a l'home,
és l'home qui pertany a la terra.

L'home no ha teixit la xarxa de la vida,
només n'és un fill.
Està temptant la malaureia
si gosa trencar la xarxa.
Tot està enllaçat com la sang
d'una mateixa família.

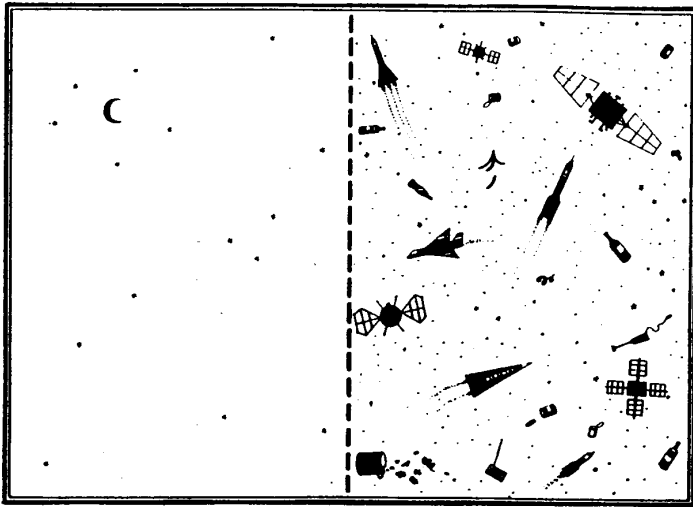

No té importància on passarem
la resta dels nostres dies,
som pocs.
Algunes llunes, alguns hiverns,
i cap dels infants
de les grans tribus
que vivien sobre la terra
sortirà per lamentar-se
d'una gent que va tenir l'esperança.

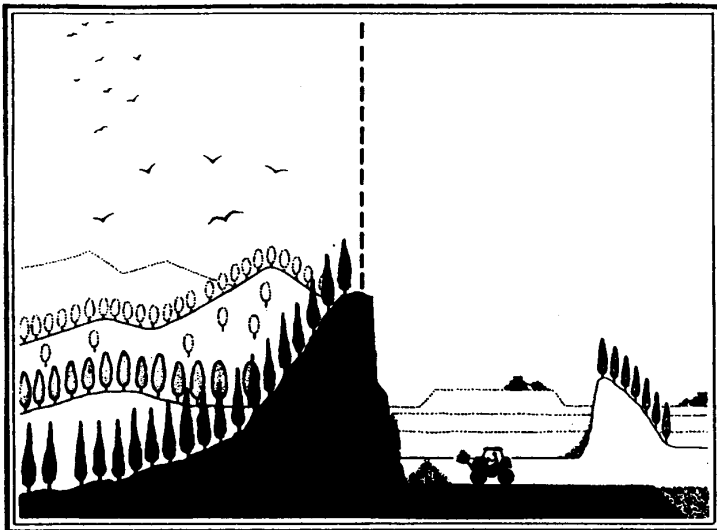
Als homes de pell blanca
els pot passar també,
potser aviat, el mateix.

Si continueu embrutant el vostre
jaç,
una nit us ofegareu
en el vostre propi desert.

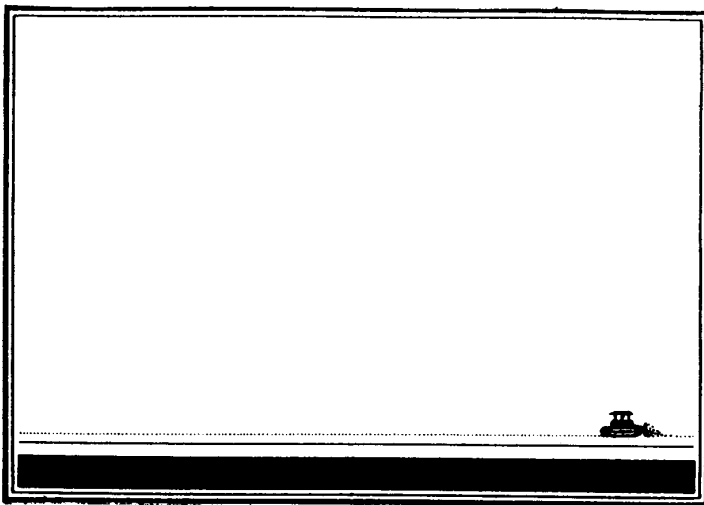
No podem comprendre què pas-
sarà
quan els búfals siguin exterminats,
els cavalls salvatges amansits,
les raconades secretes de les bos-
cúries
saturades per l'alè de tants ho-
mes.

On serà l'arbreda espessa?
Haurà desaparegut.
On serà l'àliga?
Haurà desaparegut.
S'acabarà la vida
i començarà la supervivència.
L'essència de la vida s'haurà extingit.

Nosaltres podríem comprendre
alguna cosa si sabéssim
què és allò
que l'home de pell blanca anhela.

Què pensa explicar als seus fills
a les llargues nits de l'hivern?
Quines visions cremen
dins dels seus pensaments?
Quin futur desitja?

Però nosaltres som salvatges.
No podem saber
els somnis de l'home de pell blan-
ca...

ACTIVITATS :

1. Copia el paràgraf que et cridi més l'atenció i explica per què.
2. Segons el que has llegit al text, contrasta les diferents visions sobre la terra, cel, animals, aigua, ciutats, aire i futur, que tenen els indis i els blancs. Després, busca al diccionari les paraules 'salvatge' i 'civilitzat', relaciona ambdós significats amb aquestes diferents actituds i treu-ne conclusions.
3. Imagina que haguessis de contestar la carta de Seattle. Què li diries?